Ч. 223. Середа 16 (3) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З спільних Делеґаций. — Війна на Балкані.

В дальшій части засіданя войскової комісиї австрийскої делеґациї говорив дальше Кляйн Мартініц, що видатки зредуковано до найпотрібнійших. Они не мають офензивного характеру против котрої небудь держави, не є також в ніякій безпосередній звязи з подіями на Балкані.

Дел. Шлеґель попирав кредити, як референт видатків на маринарку.

Против говорили Кльофач і Немец, Екснер і Ґуґенберґ за. Потім забрав голос мінїстер війни Авфенберґ за предложенем.

Мінїстер війни Авфенберґ ще раз виразно та рішучо заявив, що розходить ся о кредит на потреби армії, а не о кредит на уоружене. Дух армії і єї внутрішний настрій знамениті, але що материяльні потреби армії вимагають неодного, про се мінїстер нераз вже говорив. Конче треба, щоби армія скоро була в такім стані, щоби ми могли на випадок поважно стерегти наших конечних інтересів. Небезпечно а навіть неекономічно позволити, щоби вкрадали ся недостачі. Богато говорить ся про малокористне становище наших торговельних відносини за границею, але тяжко мати добрі торговельні відносини та користні торговельні трактати, коли не може ся сповнити певних условий політичної натури. Коли тратимо якісь торговельні огнища, то зискують їх завсїгди держави, які мають сильне войско та сильну фльоту. Держави, які розпоряджають найсильнійшою армією, мають найлїпші торговельні відносини.

Мінїстер обговорював докладно позициї, які містить предложене, передовсім справу видатків на артилерию та на укріпленя. На невідкличні потреби конче треба було зажадати суму 250 мілїонів, щоби однак можливо ощаджувати фінансову витревалість, розділило ся сю суму на шість лїт.

Нема сумніву, що можуть наступити хвилї, які змусять нас до злуки оружжих сил, а було би гідне напятнованя, коли би хотїло ся ждати хвилї крайної потреби. Тоді може не вистарчила би злука сил або може вистарчила би лише на продовжене опору, а не на віднесене потрібних побід. Злука сил мусить наступити тепер, щоби основно приготовити ся на кожду можливість і евентуальність.

Командант маринарки, адмірал Монтекуколї доказував конечність кредиту на маринарку. Кожда держава хоче мати морску силу, а відносить ся се й до нас, що маємо досить визначну торговельну фльоту. Бесідник має уповажнене заявити, що у відповіднім часї зажадає кредитів і предложить проґраму конечних інвестиций та будови нової корабельної дивизиї для виручення кляси „Монарха“, так, що по періоді кредиту 312 мілїонів, буде можна почати будову нової дивизиї. Заразом бесідник може подати до відомости, що оба правительства сей єго намір приняли.

По промові дел. Скарбка говорив мінїстер скарбу Залеский.

Мінїстер скарбу Залеский заявив, що бажає дати поясненя в справі фінансового переведеня домагань управи армії, іменно в справі розпоряджень, які делеґация має ухвалити на фінансові відносини Австриї. З фінансового становища мінїстер тих 54 мілїонів на маринарку не може уважати чимсь новим і бажає ствердити, що новий тягар, який з предложень спільного правительства вийде для обох держав монархії, досягне суми 151 мілїонів. На 1913 рік треба числити ся з фактичним обтяженем 51 9 мілїонів в порівнаню з тим, що доси було в пляні. Буджет, який мінїстер небаром предложить палаті послів, вже готовий. Мінїстер не міг з сего буджету на разі дати тих 52 мілїонів, отже задумує просити палату о уповажнене затягнути позичку в сумі округло 52 мілїонів, а в буджеті на 1913 рік найде ся лише покрите опроцентованя, яке навіть в теперішних некористних відносинах на грошевім торзі не богато перевисшить квоту кругло 2 мілїонів корон.

У відповіди на запит, як ухвалене того

---

4)

Юнну.

(З фівського — Юані Аго).

(Дальше).

Два роки жив Юнну в своїй хатї за лїсами і мочарами і нїхто не перешкаджав.

Але коли він на трету весну сидить одного дня над берегом озера і ловить риби, чує якийсь чужий голос, що доносить ся до него з глубини лїса. То подобає на далекий удар сокири, а відтак роздає ся немов тріскіт падаючого дерева. Але хто в тій порі рубає дерева? — питає себе Юнну, трохи зачудований. Він лїпше наслухує і тепер вже певний, що там богато людий рубає дерево. Лїс лунає від ударів топорів цїлий день, а на другий день рано чує він виразно, що гук в лїсї приближає ся. Рано третого дня виходить він крадкома поза хату на вершок скали і бачить величезну смереку, як она хитає ся понад вершками инших дерев, а відтак паде. І ледво відітхнув, як знов друга смерека паде побіч першої. Він довго розважує, чи має піти там і довідати ся, що діє ся і хто то наближає ся до него з тамтої сторони. Він думає над тим, ідучи через подвіре, в часї роботи і в часї полуденку і думає ще, як кладе ся спати. А що задля того не може заспати, встає і іде там, звідки чув голос людий і гук сокир.

В лїсї нема нї живої душі, але дерева лежать постинані, одно коло другого в простїській лїнїї, а повтикані в землю, обдерті з кори палики показують напрям.

Але зруб не тягне ся попри границю єго господаря! Той лїс повинен би преці належати до єго господаря? Чи він може продав лїс? Має Юнну одержати сусїда?

Але увійшовши кусник вздовж вирубу, бачить, що він обходить скалу, а відтак тягне ся все в простій лїнїї вздовж берега багна все дальше і дальше, доки лиш око засягне. Юнну вертає назад до своєї хати, але під впливом тревожного сумніву не спить аж до білого дня і не може пояснити собі тої справи. Робота не іде єму, він все хоче наслухувати і все чує, що гомін в лїсї приближає ся і то тревае так аж до полудня в суботу.

В недїлю іде він знову у лїс до вирубаної лїнїї. Она вже о много поступила наперед і здасть ся, до долини і вийде просто на єго хату.

А коли він в понедїлок рано в час раннього обіду вертає від городженя луки, чує удари сокири цїлком близько коло поля, на краю лїса. Хтось говорить, удари сокир падуть один за другим і нараз велика ялиця перевертає ся поле. В тій самій хвили виходить з лїса двох людий.

Коли они ідуть вздовж границї поля до подвіря, Юнну, що стояв непорушно коло угла хати, входить до своєї комнати, ховає ся там і запирає за собою двері. Але коли не могучи здержати ся, виглянув крізь вікно, бачить панів посеред поля, як они уставляють якусь дивну трикутну річ, котрою цїляли насампеpед на лїс а відтак просто на єго хату, немов би хотїли крізь шибу поцїлити єго просто в око.

В тій самій хвили переходить хтось попри вікно, бере за клямку і до хати вступає — Тафво. — Він простягає Юннуови по приятельски руку, сїдає на лавку і каже:

— Приводжу тобі нинї рідких гостий Юнну.

— А щож то за люди? — питає Юнну.

— То інжинїри.

— Чого они тут хотять?

— Хочемо побудувати зелїзницю.

В тій хвили вступають до хати пани.

— Добрий день! — сказали.

— Ну, тут видко цїле селяньске господарство, а ми о тім нїчо не знали... Чи ви тут господарем?

— Він тут і господар і господиня разом, управляє поле і держить коня і корову — поясняє Тафво, між тим як Юнну стоїть скулений коло печи і дивить ся на чужинців, не знаючи, що має гадати, що то за люди і чого тут хотять, а однако єму здасть ся, що він тї лиця мусить вже відкись знати.

Пани, два молоді інжинїри, розгосподаровують ся в хатї, як у своїй власній, скидають

надзвичайного кредиту поділає на инші економічні акциї правительства, міністер заявив, що буджет на 1913 р. вже готовий та не зазнає ніякої зміни.

Супротив висказаної підчас дискусиї гадки, немов то після заяви міністра скарбу правительство розпоряджає буджетовою надвижкою кругло 80 мілїонів, які тепер має ся дати управі войска, міністер рішучо тому заперечує та стверджує, що ходить тут о непорозуміне.

Удержане мира також для бесідника, як міністра скарбу, є одною з найперших потреб народа, але також усунене низшости уоружена є потребою народа. Годі позволити на те, щоби наші діти, як колись — борони Боже — будуть мусїли вирушити на війну, були недостаточно уоружені.

По промові дел. Шумаєра і кінцевій промові справоздавця Клям Мартініца приступлено до голосованя. Принято оба кредити.

На внесене справоздавця Козловского з огляду на внесене дел. Массарика ухвалено резолюцию з відозвою до міністра війни, щоби видав розпорядженє що до влученя войскових лікарів до катеґориї вояків (Kombatanten) і в справі віддаваня почестий войсковим лікарям відділами войска.

Після подяки, висказаної міністром Ляту ром пезесови комісиї, засїдане замкнено.

Угорска делеґация полагодила на повнім засїданю босьнийский буджет. Вчера зібрали ся на спільне засїдане комісиї: войскова і маринарки, щоби полагодити додаткові кредити, нині збере ся plenum делеґациї.

В суботу відбув ся у Цїсаря перший делеґацийний обід, на який були запрошені: оба президенти делеґациї, міністер загранични х справ, спільний міністер скарбу, міністер війни, шеф секциї до справ маринарки, оба президенти міністрів, кілька угорских і австрийских делеґатів.

Балканьскі держави дали вчера відповідь на ноту великих держав в справі удержаня мира. У відповіди поставлено услівя і жаданя балканьских держав до Туреччини, та ті услівя так уложені, що Туреччина не може їх в ніякий спосіб приймити. До того ще Греция спровокувала Туреччину, бо вчера в грецкій палаті послів явили ся представителї Крети і взяли участь в нарадах а президент палати Веніцельос проголосив прилучене Крети до Грециї.

Поза тим крім борб на пограничу Чорногори війна ще не розпочала ся. Вправді донесли вчера телеґрами з сербских жерел, що турецке войско переступило сербску полудневу границю коло Рістовац, але вість та потребує ще потвердженя. Чорногорці займили кілька дальших турецких становищ, але доси не здобули ще міст Перачи і Тузі.

В Константинополи оповіщено таку проклямацию султана Магмута:

„Сьвіт знає замилуване до мира Туреччини; Турки шанують права всїх народів і бажають, щоби всї народи шанували також і їх права. Турки не мають жадних инших скритих намірів против якогонебудь правительства і домагають ся, щоби також і инші правительства не поступали супротив них нещиро. Турки не хотять нарушувати щастя і поступу жадного народу і хотять, щоби їх спокою ніхто не нарушував. Мимо великих перепон, які наш край мусить все поборювати, впроваджуємо по змозї потрібні реформи. Мимо того наші малі сусїди, хотячи здобути наші землї, порозуміли ся, щоби впасти в наші границї. Утописти з Болгариї, Сербії, Чорногори і Грециї забули про геройскі діла, які Турки колись довершили в тих краях та висилають тепер свої войска до границь Туреччини. З тої причини мусїли ми мобілїзувати всї резерви для оборони краю“.

Вкінци в торжественних словах висловлює падишах надію, що войско сповнить свій обовязок.

Балканьскі держави, приготовляючи ся до війни з Туреччиною, числять, очевидно, на підбурене Македонії та Санджаку. Ходить о те, щоби найти не лише симпатию населеня тих країв, в яких буде вести ся війна, але щоби викликати там в ширших розмірах, чим колинебудь, повстанчу партизантку, яка утруднювала би кроки турецких войск.

До „Neues Wiener Journal“ доносять, що македоньска орґанізация в Софії покінчила вже всї приготовленя в сїм напрямі. В послїдних тижднях удало ся перепачкувати з Болгариї до Македонії 30 тисяч карабінів. Сорок двох болгарских запасових офіцирів обіймуть провід над македоньскими бандами. Славний болгарский партизант Савданский є вже в Македониї та станув на чолї відділу 6.000 повстанців. Всї банди дістали приказ, щоби якнайбезвзглядн ійше поводили ся з магометаньским населеннєм і примусили его до масової еміґрациї.

Зревольтоване Санджака взяв в свої руки білгородский патріотичний союз „Народна охрана“. Повстане в Санджаку має вибухнути в тій самій хвилї, коли сербскі войска переступлять границю. Тамошне населене знаменито уоружене карабінами Мавзера та в ручні бомби. Начальним вождом повстаня в Санджаку є сербский полковник Васіч.

Новинки.

Львів, 15 жовтня 1912.

Остережене.

Тенденцийно ширені вісти про немов то недалеку австрийсько-російску війну та просто ложві чутки, наче би правительство мало намір покористати ся фондами, поміщеними

плащі, кладуть свої річи на лавки і дошки а Тафво ставляє на стіл віш з поживою.

— Можна тут дістати трохи молока? — питають.

— Іди і принеси молока для панів — відзиває ся Тафво.

Юнну слухає не противлять ні словом. Наливає механічно молоко з горнця до дзбанка і вертаючи з ним зі псоти поглядає ще раз на вирубаних лїснія великанів і на ту дивну триногу річ на поли, що стоїть там ще і цїляє на его хату. — Відтак приносить молоко панам до хати.

Знов стає коло печи, приглядає ся своїм гостям і завзято курить люльку.

Коли пани попоїли, оповідає ему Тафво, що через ту околицю має будувати ся зелїзниця, що вже всьо приготовлене і що в осени зачнуть ся роботи. — „Она піде туди, тою дорогою, як раз в тім напрямі, якби стрілив через хату“.

— Через хату? — випідів вкінци Юнну.

— Будете мусїли зробити трохи місця — каже один з панів.

— Поле і сїножать мусиш деинде заложити.

— Де инде?

— А так, тут нїчо не поможе, коли держава приказує.

— Держава приказує?

— Так як она велить, так треба робити.

Тафво виглядає так, як би хотів глумити ся, его очи блищать з лобою і Юнну з сумнівом приглядає ся то ему то панам. Так, то певна річ, що то ті самі пани, котрі минувшої зими побили бичем его козя. А як они прийшли чого иншого, як они були в змові з Тафвом?

Не ждучи на питаня, оповідає Тафво Юннови, що він яко помічник тих панів, прыїхав з місточка. Там в лїсі єсть яких двайцять людий, що працюють при отвореню лінії і мають добрий заробок, по три марки денно при власнім харчу — а як робота направду зачне ся, обіцяли ему сталу роботу на цїлий час. Але ніяка служба так добре не поплачує, як служба державна. А мати так коня, то аж тогди можна би заробити.

— Але правда, ти маєш коня? Тиж купив старого гнїдого... Юнну не відповідав нїчого.

— А крім того маєш корову. За її молоко можеш мати хороший гріш, коли робота розпічне ся тут в лїсі... а она довго потреває. А може і ти підеш в державну службу?

— Нї, не хочу.

— А може будеш мусїв, як заберуть тобі найліпший ґрунт і як розберуть будинки.

— А як я не дам розібрати?

— Они мусять, бо не можуть будувати инакше, лиш так як їм велить уряд. Они й більші фільварки розбирали як твій. Будинків они ніколи не лишають, хиба лиш церкви.

Юнну не хоче перечити ся. Він же не знає які то люди...

Тепер збирають ся пани до відходу, кидають на стіл кілька мідяків за молоко і виходять на поле до свого триніжника, та уставляють его там нивше на обгородженім місци. Тафво вбивал палик на тім місци де стояв триніг, другий на подвірю, а третий під лїсом на другім кінци поля. Пани відходячи кричать Юннови, що то під карою заборонено витягати палики з землї і зникають в лїсі.

Коли они відійшли, надійшли другі люди з сокирами і они ідуть півперек поля і через подвіре. Они не бачать Юнна що немов задеревілий сидить в своїм домі та дивить ся за ними і вскорі починають на другій стороні в лїсї стинати дерева.

Доперва, коли всї зникли, зачинають Юнну поволи розуміти, що стало ся.

Для жарту чейже їх тілько не прийшло сюди. Може они були таки зелїзничими робітниками... Може погроза була правдива, що зелїзниця піде серединою его поля і хати... що она знищить всї его будинки і поля... може прийдуть сюди сотки робітників і потопчуть ногами і его і всьо що він має — і він опинить ся як серед села.

Правда обявляєсь ему ясно як удар грому, він розуміє одну річ по другій, але то дїлає на него так, як би на его голову падав камінь за каменем.

Він мав би забирати ся? Чи знов товчи ся поміж чужими людьми?.. Нї, він не уступить ся. Він не рушить ся з того місця! Най но они лиш важать ся прийти его березовий дручок, розвалить кождому голову. Кров удиряє ему до голови. Не спитавши его дозволу вирубали его ліс і потолочили ему его засїв. — А як сиділи при его столї, то як гордо хзалили ся, що розвалять ему хату над головою! Чому він не поубивав їх гачком? Чому не поправ їх так, аби їм раз на все відійшла охота вертати ся сюди? Але він може їх ще дігнати... Ні, вже готовий, аби пустити ся за ними, але він здержує ся...

Нї не в той спосіб... не на кулаки або на силу. Тож цїлком не потрібно! Він мав по своїй стороні право. Нехай но они прийдуть і розпічнуть борбу. Він не бояв ся правительства ані его слуг. Виходить на двір, іде до паликів, які они понабивали, вириває їх з землї і кидає в огонь.

* * *

(Дальше буде).

в щадничих касах, дають привід людности до вибираня вкладок із щадниць. Звертаю увагу, що всякі вкладки в щадницях мають ґаран. тию краю, взглядно повітів і міст; крім того каси ті остають під наглядом правительства, так що нема небезпечности утрати для властителів вкладок, а річ виключена, щоби правительство мало намір користувати ся щадними вкладками. З уваги на те мушу остерегти людність в єї власнім інтересі перед вибиранем вкладок із щадниць.

У Львові д. 14 жовтня 1912.

Ц. к. Намістник:

Бобржиньский в. р.

— Епископске сьвячене. В торжестві сьвячення Преосьв. о. Никити Будки, епископа для канадийских Русинів з рук Є. Е. Митрополита Шептицкого взяли участь наші Владики Ексц. Еп. Чехович, Пр. Еп. Хомишин, лат. Арх. Більчевский, вірм. Архиеп. Теодорович, лат. Еп Новак і велике число нашого духовеньства. Церк в сьв. Юра була переповнена вірними, а прегарно співав хор богословів. Церемонії тревали від 9 год. рано до 1 по пол., і закінчили ся уділенем з балькона митрополичої палати Преосьв. Еп. Будкою благословеньства зібраному народови.

— Диспенза на роботи в поли. Дня 11 і 12 с. м. відбула ся у римо-кат. архіепископа кс. Більчевского конференция епископів при участи вірменьского архієп. Теодоровича і епископів Сапіги, Пельчара і Валенги, на якій постановлено, з причини безнастанної слоти, уділити в тім році римо-католикам диспензи на виконуване в міру потреби полевих робіт, отже засівів, копаня бараболі, бураків і т. п. на неділї і сьвята від години 12 в полудне.

— Інавґурация нового шкільного року на львівскім університеті відбула ся дня 12 жовтня, розпочата Богослуженем в костелі сьв. о. Николая. При участи запрошених гостий з урядових і приватних кругів виголосив ректор А. Бек привітну промову, вказавши на вагу і значіне університету з округа львівского для Польщі; згадав про ювилейне сьвято університету, про симпатию для університету зі сторони польскої суспільностя і про постійний зріст числа слухачів університету. Жалував ся ректор на слабе вивінуване львівского університету в научні прибори, а головнож на невідповідне приміщене львівского університету. Розказавши університетску хроніку за минулий рік, перейшов ректор до справи основаня українського університету. Львівский університет — говорив ректор — ніколи не ставив перепон в основаню україньского університету; він почуває ся навіть до обовязку виобразуваня Русинам відповідних наукових сил, але боронив і боронити буде польскости теперішного університету. З Русинами вяже Поляків спільна історична судьба, Русини завдячують Полякам добродійство культури, але львівский університет уважав за відповідне вказати через окреме відпоручництво у Відни на средства, яких треба ужити, щоби через виобразоване руских наукових сил не потерпіла праця на університеті і щоби університет нічого з своїх прав не втратив. Відтак кинув ректор погляд на розвиток наук і вказав шлях, яким повинна іти студиюча молодіж, бо через науку народи ростуть в могучість і силу. По бесіді ректора відбув ся виклад проф. дра Цибіхов ского: „Про міжнародне приватне право“.

— Пошесть між домашними зьвірятами в Галичині виказує за час від 28 вересня до 5 жовтня с. р. на основі урядового звіту такий стан: помір безрог находить ся майже в такім самім стані, як перед місяцем; обіймав він 52 місцевости з 359 загородами. Рожиця безрог протягом минулого місяця зменшила ся значно; заказжених місцевостий було 4 (попередно 78), а загород 143 (попередно 260). Холера дробу обняла 8 місцевостий з 124 загородами; з того 82 загороди має бути в самім Сокали. Крім сего занотовано шелестницю в 10 громадах з 13 загородами, скаженину в 11 місцевостях з 12 загородами, сверб у коний в 9 місцевостях з 11 заказженими загородами, носатину в 6 місцевостях з 9 загородами, вкінци пошесть дичини в одній громаді з одною загородою. Про слинавку звіт не згадує зовсім.

— Обманець, яких мало. В слідчій вязниці у Львові перебував до недавна Станислав Ломницкий, обжалований о цілий ряд великих обманьств. Єго родина заходила ся коло того, щоби єго випущено на свободу за кавцию, а тітка зложила судови як кавцию щадничу книжочку на квоту 20.000 К. Суд, одержавши достаточну кавцию, випустив С. Ломницкого. Якийсь час було все тихо, аж нараз наспіли недавно вісти, що того самого Ломницкого пошукує також віденьска полиция за многі обманьства. Тимчасом, коли вже небавом мала відбути ся у Львові против него розправа, поланав ся суд, що кавция, яку представляла щаднича книжка, була підроблена. На книжочку зложено лишь всего 1 (одну) корону, а решта була дуже спритно дописана.

— Пригода італіяньского короля. Італіяньска королівска пара мало що не впала онегди жертвою самоїздового випадку в Пізі. Коло 3-ої години по полудни їхав королівский самоїзд улицями Пізи в напрямі королівскої віллї Сан Россере. Недалеко катедральної площі, на скруті улиці Сольферіно, найшов ся нечайно їдучий самоїзд напротив електричного трамваю. Завдяки шоферови удало ся зудар так ослабити, що самоїзд і трамвай віднесли лише незначні ушкодження. Королівскій парі нічо не стало ся.

Господарство, промисл і торговля.

— Зміна розкладу їзди на шляху зелізничім Львів-Стоянів. На зелізници льокальній Львів-Стоянів з днем 1. падолиста с. р. входить в житє новий розклад їзди.

Поїзди особові зістали значно приспішені і так:

поїзд ч. 5511 о год. 7·55 рано,
„ „ 5513 „ 6·00 вечером;

З Підзамча будуть від'їздити:
поїзд ч. 5511 о год. 8·12 рано,
„ „ 5513 „ 6·17 вечером;

До Стоянова будуть приїздити:
поїзд ч. 5511 о год. 11·37 перед пол.
„ „ 5513 „ 9·39 вечером;

Зі Стоянова будуть відїздити:
поїзд ч. 5514 о год. 5.47 рано
„ „ 5512 „ 2·42 по пол.

До Підзамча приїздити будуть:
поїзд ч. 5514 о год. 9·21 рано,
„ „ 5512 „ 6·11 вечером;

До Львова будуть приїздити:
поїзд ч. 5514 о год. 10·01 перед пол.
„ „ 5512 „ 6·30 вечером.

Подрібний розклад їзди є заподаний в стінних розкладах їзди.

Телеґрами.

Відень 15 жовтня. До сербскої амбасади наспіла вчера вечером з Білграду вість, що сербскі войска відперли Турків, котрі перейшли були границю коло Рістевац, а відтак мали самі вступити в границі Туреччини.

Берлин 15 жовтня. З Білграду доносять, що сербский ґенерал Живкович з 12 тисячами людий перейшов турецку границю в новобазарскім санджаку.

Подґоріца 15 жовтня. Ґенерал Вукотич телеґрафує, що Чорногорці займили форт Візітор коло Ґусінів. Турки, котрі ставили завзятий опір потерпіли великі втрати. Чорногорці обсадили два дальші турецкі становища. Страти Чорногорців від початку війни виносять в убитих 256 людий, а в ранених 800.

Константинополь 15 жовтня. Під проводом міністра війни відбула ся вчера велика рада воєнна.

Льондон 15 жовтня. Часописи доносять, що найблизші поважні битви будуть зведені на заході коло Еґрі Баланка, що лежить на дорозі до Скоплія в Альбанії і на всходї коло Адриянополя. Рівночасне вручене нот трема державами вказує, що ті держави ждуть на хвилю, коли мобілізация буде покінчена. Воєнний справоздавець Бурлей телеґрафує, що вже розпочав ся похід болгарскої армії в напрямі Адриянополя.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).